

Evolúcia pospiatky: Od Božích detí po škodlivé bacily

Ettore Gotti Tedeschi

3. decembra 2019 ✝ História

V poslednej dobe si často kladiem otázku, či katolík, ktorý ako taký musí mať zmysel života a premietat ho do svojich diel, môže v tejto historickej chvíli zostať ľahostajný a pasívny.

Znepokojuje ma, že kým pred päťdesiatimi rokmi sa Cirkev zaoberala iba morálkou a osobným svedomím, nie politikou a ekonomikou, dnes, naopak, sa od nej požaduje, aby sa zaoberala iba ekonomikou, životným prostredím, politikou a nie morálkou. Je to zvláštne a znepokojujúce.

Je pravda, že od konca stredoveku, po objavení Ameriky a zrodení merkantilistickej ekonomickej doktríny, sa ľudské bytosti čoraz väčší začali zaoberať hmotou a čoraz menej duchom, ale ešte donedávna sa Cirkev vždycky hrdinsky usilovala ukazovať ľudskému stvoreniu morálny zmysel života a konania. A najmä pripomínala, že **duchovná bieda je príčinou materiálnej biedy**. Vezmime si len odvahu pápeža Leva XIII., ktorý na konci 19. storočia uprostred priemyselnej revolúcie presadzoval sociálnu doktrínu Cirkvi! Musíme však mať na pamäti aj to, že sv. Ján Pavol II. explicitne zdôrazňoval význam trhu a zdravého kapitalizmu. A znovu si treba prečítať *Caritas in Veritate*, v ktorej Benedikt XVI. vysvetľuje pravidlá riadenia globalizácie.

Dnes však do samotného magistéria Cirkvi prenikajú niektoré ekonomické utópie, ktoré nemajú nič spoločné s kresťanskou víziou a je riziko, že mnohé z nich sa zmenia na herézy.

Je čoraz zjavnejšie, že tento globálny utopický model nemôže a ani nechce brať do úvahy posvätnú hodnotu osoby ako stvorenia Božieho, ktoré má neodhateľnú dôstojnosť a povinnosti, ktoré sú však v protiklade s dôstojnosťou a s povinnosťami vyplývajúcimi z takéhoto utopizmu. Od človeka sa teda vyžaduje, aby zabudol na svoju jedinečnú dôstojnosť a transformoval sa, zmenšil sa, zabudol na Boha alebo ho zatlačil iba do emocionálnej a súkromnej sféry a nechal, aby prevládli iné hodnoty (napríklad ekologizmus) bez ohľadu na to, že ich presadzovanie môže byť na úkor samotného človeka.

To všetko je nielen zvláštne, ale aj znepokojujúce.

Aby sa podarilo naviesť človeka proti sebe samému, používajú sa rôzne „vedecké“, ale aj teologické stratégie, ktoré popierajú, že by človek mohol mať v sebe niečo božské, nejaký božský prvok, argumentujúc tým, že jeho materialistické sklony sú čosi prirodzené, čím mu dávajú falošnú slobodu, ktorá je v jasnom rozpore s Pravdami katolíckej viery.

Chcel by som čitateľovi uviesť niektoré z týchto „teológií“, aby posúdil, či sú alebo nie sú ešte živé.

Prvou takouto teológiou je akási „osvietenská“ a „nedogmatická teológia“, ktorá mala človeku umožniť slobodne premýšľať, aby nebol spútaný dogmami viery.

Druhou, taktiež postaršou, ale veľmi živou teológiou je „revolučná teológia“, ktorá chce človeka oslobodiť od despotizmu autority.

Treťou, ktorá je dokonca na vzostupe, je „luteránska teológia“, ktorej cieľom je oslobodiť katolíka od autority Cirkvi a pápeža.

Štvrtou, ktorá sa za posledných šesť rokov rýchlo zotavuje, je „evolučná teológia“, ktorá tvrdí, že nás oslobodzuje od večných zákonov, ktoré sú z vedeckej perspektívy momentálne považované za neudržateľné.

Piatou je stará „psychoanalytická teológia“, ktorá nás chce oslobodiť od pocitu hriechu (predovšetkým dedičného) a od potreby spovede.

Šiestou teológiou, ktorá je dnes rovnako aktuálna, ak nie priam dominantná, je „maltuziánska a environmentálna teológia“ (podobná teológii Leonarda Boffa), ktorej cieľom je oslobodiť nás od človeka považovaného za parazita prírody, ale tiež, alebo predovšetkým, od mylných výkladov knihy Genezis a od hierarchie hodnôt, ktorá z nej vyplýva.

A nakoniec siedmou je „teológia oslobodenia“, ktorá má za cieľ oslobodiť človeka od ekonomického despotizmu, pretože je presvedčená, že najhorším zlom je nerovnosť pri rozdeľovaní zdrojov.

Takže vidíme, že vďaka týmto teologickým preferenciám človek ani nevie, ako sa má brániť, ako brániť svoj druh, svoju dôstojnosť. Naopak, teraz je presvedčovaný, že ľudí je priveľa, že ľudia sú nepriateľmi prírody, votrelcami, ktorých treba z nej vyhnúť. Je to presvedčenie, ktorého korene siahajú hlboko do minulosti.

Už Kain mal plné zuby svojho brata Ábela, lebo znečisťoval životné prostredie, keď Bohu obetoval najlepšie jahňatá zo svojho stáda. Ale aj podľa Platóna a Aristotela bolo v ich dobe už priveľa ľudí a primálo zdrojov na to, aby ich bolo možné užiť. Dokonca aj sv. Hieronym vo štvrtom storočí tvrdil, že svet je preľudnený a ako riešenie navrhoval „celibát a kláštory“ (celibát a kláštory: škoda, že to nikto nepripomenul počas Amazonskej synody!).

Nezabúdajme na Malthusa, ktorý v roku 1798 chcel zo znižovania populácie urobiť vedu, ktorá je dnes braná smrteľne vážne aj v Pápežskej akadémii vied vo Vatikáne!

Praktickým dôsledkom aj v katolíckom svete bol pojem „zodpovedného rodičovstva“, ktorý je vyzdvihovaný a zdôvodňovaný potrebou reagovať na nedostatok finančných prostriedkov. Teraz sme však dospeli k maltuziánskym ekologickým hnutiam, ktoré kričia „*No future, no children!*“ Alebo, čo je ešte horšie, k hnutiam, ktoré požadujú dobrovoľný zánik človeka, čosi podobné ako katarizmus medzi 10. a 13. storočím.

Je ľahké si predstaviť, že za tým bude nasledovať požiadavka na likvidáciu starých a chorých či vyhlásenie vojny proti nám zo strany amazonských indiánov za všetko zlo, ktoré sme im údajne spôsobili.

Čo robiť? Ako napísal Benedikt XVI., nemáme sa usilovať meniť nástroje, ale srdce človeka, vykoreniť nihilizmus, ktorým je naša kultúra presiaknutá. Musíme formovať v mladých ľuďoch zmysel pre čnosť a osobnú zodpovednosť, predkladať im silné a absolútne hodnoty, učiť ich rozlišovať ciele od prostriedkov a ukázať, že vieru nemožno oddeľovať od skutkov, pretože Boh odmeňuje dobro a trestá zlo. A ak si niekto myslí opak, tým horšie pre neho.

Zdroj: aldomariavalli.it

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/evolucia-pospiatky-od-bozich-deti-po-skodlive-bacily/>